

УСЕ РОЗПОЧАЛОСЯ ІЗ П'ЯТИ ЗЛОТИХ...

У Довгошиях до революції було два приміщення школи, в якій навчалося 50 учнів. Класи розміщалися в будинках місцевих жителів, були досить тісними. Жителі села не раз зверталися до повітових органів влади з проханням виділити кошти на будівництво школи, але це не давало бажаних результатів протягом десяти років. Лише в 1935 році у повіті виділили на будівництво школи 24 тисячі злотих, з яких 5 тисяч жителі відробили на шарварку. Ще 12 тисяч злотих здали самі довгошиївці. Кожен селянин здавав по 5 злотих від 1 га землі. Найбільшу участь у збиранні коштів узяв Іван Дмитрович Мельничук. У цьому ж році і почали будувати школу. Проект будівництва був складений інженером із Луцька. До 1939 року в школі викладали релігію, польську та українську мову, географію, арифметику, історію та інші предмети.

Із 1939 року, коли у селі встановилася радянська влада, в школі було введено новий предмет – російську мову і виключено польську. Всі, хто навчався в 1939-1941 роках, закінчили по сім класів. У 1943 році школа не працювала, бо її закрили і перетворили на склад. Лише після звільнення Довгошиїв від німецько-фашистських загарбників - у 1944 році школу відкрили знову. У 1950 році на базі семирічки відкрили десятирічку, перший випуск якої був у 1953 році. Починаючи із 1953-го по 1989 рік, школа дала «на гора» 36 випусків десятикласників.

Багато сил, енергії віддали школі вчителі Ганна Корніївна Слива, Анастасія Антонівна Кондратенко, Ніна Трохимівна Гордієвич, Раїса Яківна Громенко, Євгенія Олександрівна Піскорська, Лідія Степанівна Мална, Остап Йосипович Дмитрук, Анастасія Кирилівна Шило та багато інших педагогів від Бога. Частина з них уже відійшла у вічність. Завдяки невтомній праці вчителів учні отримували хороші знання. Так, із сорока шести випускників 1970 року 15 навчалося у вузах і технікумах.

Учні школи брали активну участь у житті села: організовували виступи художньої самодіяльності, допомагали місцевому колгоспу в польових роботах, займалися озелененням. Екскурсії в Карпати, Київ, Львів, Москву, Ленінград, Брест, Севастополь були традиційним атрибутом шкільного життя. Гордістю навчального закладу був музей бойової слави, де проходилися урочисті лінійки, зустрічі з ветеранами Великої Вітчизняної війни. Директори школи Кирило Анатолійович Гонтар, Петро Ананійович Гичка, Валерій Андрійович Шинкар уміло організовували вчительський та учнівський колективи, багато зробили для історії школи.

1989 рік – перший і останній дзвінок у стінах приміщення старої школи.

7 квітня 1990 року була побудована нова триповерхова школа в центрі села. До послуг учнів – 24 класні кімнати, обладнаний сучасною комп'ютерною технікою клас, майстерня технічної праці, чудова бібліотека, кімната школяра, простора їдальня, зал символіки, центр туристсько-краєзнавчої роботи. Вчительський колектив – це молоді, а також з великим педагогічним досвідом педагоги, серед яких 14 – вихідці із рідного села. Учнівський колектив – 181 учень. Особливим авторитетом користуються серед учнівства відмінники та активісти школи: Тетяна Ткачук, Вікторія Улинець, Наталія Корнійчук, Тетяна Завадська, Михайло Лебідь. Значна частина учнів-випускників школи щороку бере участь у зовнішньому незалежному оцінюванні. Так, у цьому навчальному році із тридцяти двох випускників 11-х класів у ЗНО бере участь 17 учнів.

Гордістю школи є й колишні випускники: Іван Григорович Пашук, владика Павло (настоятель Свято-Успенської Києво-Печерської лаври), Світлана Федорівна Сабанюк (журналістка Рівненської обласної телерадіокомпанії, ведуча програми «За правдою – на перехрестя»), Євгенія Михайлівна Завадська (вчитель-методист, нині на заслуженому відпочинку) та багато інших.

Отже історія продовжується. Хто завтра впише своє ім'я в літопис школи – покаже час...

Володимир ЧЕРВ'ЯК,
учитель Довгошиївської ЗОШ I-III ступенів.